

PALÁST

„Uram, aki a jászolban fekszel,
Te vagy életem kenyere!” (Ferenc pápa)

Kelet világossága

Egy anekdota szerint a magyar püspökök legutóbbi *ad limina* látogatásán a Vatikánban Ferenc pápa azt mondta: „Keletről jön a lux, nyugatról pedig a luxus.” Ez az egyszerű, humorosnak tűnő mondat mély tartalommal bír: a pápa arra akarta buzdítani a főpásztorokat, hogy milyen úton haladjanak, illetve merre terelgessék a rájuk bízott nyáját. Ha az örök világosság, vagyis Krisztus felé fordulunk, ezzel a gesztussal már önmagában kifejezzük, hogy elfordulunk attól az iránytól, ami eltávolít tőle.

A Szentírásban gazdag tartalma van a napkelet fogalmának. Advent folyamán újra és újra előkerült ez a téma, ami a karácsonyi időben kiteljesedik. Lukács evangéliumában Zakariás éneke a Megváltót úgy nevezi, mint „felkelő Napunk a magasságból, aki fényt hoz a sötétségben és a halál árnyékában ülöknek” (Lk 1,78-79), az adventi ó-antifónák egyikében pedig így imádkozunk: „Ó, Napkelet, szent Virradat! Te az örök világosság Fényessége és az igazságosság Napja vagy: jöjj, és világosítsd meg azokat, akik sötétségben és a halál árnyékában ülnek!...” A Jeruzsálembé érkező bölcsek így szólnak: „Láttuk csillagát napkeleten” (Mt 2,2).

Az egyház már kezdettől fontosnak tartotta, hogy a keresztény templomok irányulása is kelet felé történjen, ahol a Nap fölkel. Ezt nevezzük „keletelésnek”. Persze különböző okokból ez alól is voltak kivételek, de a lényeg, a hangsúly ugyanaz maradt: templomi liturgiánk és imádságunk a népek Isten felé haladó, az egész történelmet átívelő vonulásába, zarándoklatába kapcsolódik be. S mivel a pap és a nép egy, közös áldozatbemutatásban vesz részt az Eucharisztia ünneplésében, ahol jelenlétüké válik Krisztus egyetlen áldozata, így egy irányultságról van szó, hiszen együtt haladunk az Úr felé. Ez akkor is igaz, ha a pap és a nép „egymás felé fordulnak”, és akkor is, ha egy irányba, kelet felé néznek, s a pap a népnek háttal helyezkedik el. Minden esetben egy a lényeg: a keresztény templom és istentisztelet középpontja nem az oltár mint

tárgy vagy műalkotás, még csak nem is a közösség, amely maga köré rendezkedik be és gyarló módon sokszor csak egymást bámulják, hanem maga Krisztus, aki a kezdet és a vég, Ő az Oriens, a magasságból felkelő Nap, aki megvilágosít minden embert. Amikor Felé mint „legyőzhetetlen Nap” felé fordulunk, akkor nem fizikai, hanem lelki módon látjuk Őt, s így Őáltala, Ővele és Őbenne valamiképpen az egész tereméssel, az egész kozmoszsal együtt imádkozunk. Mi, méltatlan szolgái istentiszteletünk és imádságaink révén napról napra,

sőt pillanatról pillanatra arra teszünk kísérletet, hogy ezt az új látásmódot megtanuljuk. Életünk végéig talán megértünk belőle egy-két leckét.

Igaz persze, hogy Isten mindenütt jelen van, igaz, hogy bárhol és bármikor lehet és tudunk is imádkozni, de épp Karácsony misztériuma segít nekünk annak megértésében, hogy Isten emberi testet öltött, belépett a földi térbe és időbe, így illendő, hogy – főként ünnepi és nyilvános – imádságunknak, liturgiáknak, Isten-dicséretünknek, a Vele való dialógusnak „testet öltő módja” legyen. Ezért nem mindegy, hogy a templomban mi, hol és hogyan helyezkedik el, s hogy a testével is imádkozó ember mikor, mit és hogyan csinál.

Ferenc pápa ezért a lényeglátásért imádkozik Máriához: „Ébreszd föl bennünk azt a vágyat, hogy az Ő nyomában járjunk, hogy elhagyjuk saját földünket és elnyerjük az Ő ígérését. Segíts, hogy megérinthessen minket az Ő szeretete, hogy így a hit által mi is megérinthessük Őt. Emlékeztess bennünket arra, hogy aki hisz, soha sincs egyedül. Taníts minket Jézus szemével látni, hogy utunkon Ő legyen a fény, s hogy a hitnek ez a fénye folyamatosan növekedjen bennünk, amíg el nem érkezik az a nappal, mely alkonyt nem ismer, maga Krisztus, a te Fiad, a mi Urunk!”

Zoltán atya

Meg akartam mutatni, hogy az **Eucharisztia misztériuma** milyen elválaszthatatlan és eleven kapcsolatban van az Egyházzal. Mindenkit arra hívtam, hogy az eucharisztikus áldozatot olyan odaadással ünnepeljük, amit az megérdemel, és adjuk meg az Eucharishtiában jelenlévő Jézusnak szentmisén kívül is az **imádás hódolatát**, ami e nagy misztériumot megilleti. Nagyon hangsúlyoztam az eucharisztikus lelkiség szükségességét, példaképpül állítva Máriát, mint „eucharisztikus asszonyt”.

(Szent II. János Pál pápa: *Mane nobiscum Domine* apostoli levél 10.)

A MISSZIÓS KERESZT MAGYAR SZENTJE Boldog IV. Károly magyar király

IV. Károly 1887. augusztus 17-én született az alsó-ausztriai Persenbeug várában. Apja Ferenc József unokaöccse, Habsburg Ottó főherceg, édesanyja Mária Jozefa szász királylány. Károly gondos katolikus neveletésben részesült. Ifjúkora óta egy kis vallásos közösség imádkozott érte, miután egy stigmatizált soproni apáca megjövendölte, hogy sokat fog szenvedni és személyét támadások érik majd.

Károly kora gyermekkorától fogva különleges tisztelettel tekintett az Oltáriszentségre és Jézus Szent-séges Szívére. Minden fontos döntését az imádság kegyelmi erejéből mérítve hozta meg. 1911. október 21-én vette feleségül Bourbon-Pármái Zita hercegnőt, tíz évig tartó boldog és példás házasságukat nyolc gyermekkel áldotta meg az Isten.

Károly 1914. június 28-án lett az Osztrák-Magyar Monarchia trónörököse, Ferenc Ferdinánd tragikus halálát követően. Miközben zajlott a kegyetlen világháború, 1916. november 21-én foglalta el az elhunyt Ferenc József osztrák császári trónját. December 30-án, Budán, Magyarország apostoli királyává koronázták. IV. Károly úgy tekintett uralkodói hivatására, mint Krisztus követésének áldozatos útjára: minden cselekedetében a rábízott népek iránti szeretet vezérelte, csak az ő javukat kereste, életét érettként áldozta fel. Ismerve a háború szörnyűségeit vallotta, hogy egy király leg-szentebb kötelessége a béke helyreállítása. Ő volt az egyetlen a vezető európai politikusok közül, aki támogatta XV. Benedek pápa meg-

békélést szolgáló erőfeszítéseit. A rendkívül súlyos helyzet ellenére belpolitikai téren széleskörű és példaértékű szociális törvénykezé-
be kezdett. Az egyház társadalmi igazságosságáról szóló tanítása alapján gyakorolta uralkodói hatalmát.

A háborús konfliktus végén IV. Károly magatartása tette lehetővé, hogy Ausztriában további vérontás és polgárháború nélkül, békésen valósuljon meg az átmenet egy újabb társadalmi rendbe. Ennek ellenére elűzték hazájából. A pápa kívánságára, aki tartott a kommunis-ta önkényuralom közép-európai terjeszkedéséről, IV. Károly megpróbált visszatérni Magyarországra, hogy helyreállítsa királyságát, de inkább lemondott szándékáról, semmint hogy egy polgárháború lehető-ségét kockáztassa. Madeira szigetére száműzték. Uralkodói hivatását Istentől kapott küldetesként fogta fel, ezért nem mondhatott le trónjáról. Szegénységre kárhóztatva egy nyirkos házban élt családjával. A mostoha körülmények miatt halálos betegség támadta meg. A fájdalomakat elfogadta, és engesztelődés felajánlotta népeiért, hogy azok meg-

békélve újra egymásra találjanak.

IV. Károly panasz nélkül vállalta tengernyi szenvedését, és halálos ágyán mindenkinek megbocsátott, aki őt elárulta. 1922. április 1-jén hunyt el a Legméltóságosabb Oltáriszentségre emelve tekintetét. Életeszményét az utolsó napon így fogalmazta meg: "Igyekeztem mindig és mindenben az Isten akaratának lehető legtisztább felismerése és követése volt, az emberileg elérhető legtökéletesebb mó-don."

A SZENTMISE (XIX. RÉSZ)-

Ez az írás azt a célt szolgálja, hogy segítsünk mindenkit a szentmisén és egyéb liturgikus alkalmakon való elmélyült, tudatos és tevékeny részvételre. Sokan Istent kereső lélekkel jönnek a templomba, és már kész liturgiát tapasztalnak. Talán sokan nem tudják, mit miért teszünk, pedig mindennek tartalma van. Van nekünk gesztusaink, amelyek automatikusak, vagy amelyeket utánóznak anélkül, hogy a mélyebb jelentését ismer-nénk. Ezek megismeréséhez szeret-nénk segítséget nyújtani.

Áldozás után csendben imádkozva adunk hálát. Ugyanolyan fontos, mint a közös imádságok. Ezek a Jézussal való együttlétnünk leg-szebb és legmeghittebb percei.

A szentáldozás befejeztével a pap a megmaradt Oltáriszentséget elhelyezi a tabernákulumban (szekrénykében), és a miséző kelyhet kiöblíti. Ezután szent csendet tartunk. Valamennyien tapasztaltuk, hogy a szentáldozás után mennyire jó, és mennyire igényeljük is az elmélyülést, hogy a hozzánk betért Úrral méltóképpen tudjunk együtt lenni.

A csend után a pap kitárt karokkal könyörgést mond. Ebben a

könyörgésben a pap a szentáldozás gyümölcseit kéri a megál-dozottak számára.

Majd következnek a hirdetések. Ezután valamennyien felál-lunk, a pap ismét kiterjeszti a karját, üdvözli a híveket, és ke-resztet rajzolva áldást ad. Ünnepi miséken ez hosszabb, ünne-pélyesebb formulával történik. A

Szentháromság Egy Isten nevében kapunk áldást a paptól. Ünnepele-
sebb és hosszabb forma esetén az ál-dásokra (3db) Ámen-nel felelünk. Felhangzik a kivonuló ének, a ministránsok meghajolnak, és térdet hajta-nak, az ének közben kivonulnak a templomból. Az ének befejeztével mi is kimegyünk, térdet hajtunk. A temp-lomból kilépve nem befejeződik valami, hanem elkezdődik: a Jézussal töltött idő megváltoztat és arra indít, hogy a világban is mindent Ővele együtt tegyünk, az Ő örömét és Isten szere-tetét adjuk át másoknak is!

Általában nem megyünk el azonnal, hanem beszélgetünk test-véreinkkel, megosztva velük Krisztusban egy közösséghez tartozásunk örömét.

Összeállította: Szűcs Tamás

Keresse honlapunkat: www.makoujvaros.hu

A gyermekkori karácsonyok közül felnőttként nem azok maradnak meg leginkább az emlékeze-tünkben, amelyiken megkaptuk az olyannyira vágyott hosszú hajú babát, a focilabdát vagy a kisvasutat. Azok élnek a legélénkebben bennünk, amelyen nem kézzel fogható ajándékot kaptunk, hanem **örö-möt, figyelmet, önzetlenséget, szeretetet.**

Zsuffa Tünde író

„Gondoljunk arra, hogy **Jézus kopogtat a mi lel-künk ajtaján** is, a mi szívünkbe is be akar költözni, de a kilincs belül van. Nekünk kell a kopogtatónak ajtót nyitni.”

Veres András megyéspüspök

Különleges karácsonyok

"Jól tudom: a fényt a szemem itta, a dalt a fülem fogta, a simogatást a kezem érezte, szép utakon a lábam vitt, és a gondolatok a fejemben születtek, mint az ég távoli villódzása, de mind ezt a szívem gyűjtötte össze, és belőle lett minden, ami Szeretet." (Fekete István)

Emlékszem életemben néhány nagyon különleges karácsonyra. Ezekről szól ez a cikk. Még gyerekként Szegeden mentünk el először éjféli misére édesanyámmal, keresztanyámmal és pár éves kislányával. A Rókusi templom tömegén áthatolva az első sorból nézhettük (mi gyerekek) a kis Jézuskát. Emlékszem, hogy az idegen, hatalmas templomban mertem a kislánnyal előre menni. Ő fogta a kezem, és ott álltunk elől – keveset fogtunk fel a történésből.

De azt igen, hogy jó ott lenni és visszamenni szüleinkhez és mosollyal teli arccal elmesélni, hogy láttuk a Jézuskát. Ez az első emlékem a templomról.

Jó pár évvel később cserkészként minden héten összegyűltünk valakinnél és imádkozva meggyújtottunk az adventi koszorún egy-egy gyertyát éneklés és agapé kíséretében. Aztán a szervita kápolna takarításában rendszeresen részt vettünk, karácsony előtt és húsvét előtt még Jézust is letörölgettük.

Ekkortájt közösségben, együtt éltük át karácsony titkát. Hozzám is eljöttek a csapattársaim, és nálunk is fellobbant a láng. Inkább a felkészülés maradt meg emlékeimben (szentgyónás) és nem is az Ünnepe. És persze a jellegzetes karácsonyfa illata, ami betöltötte az egész kápolnát.

Az utóbbi tíz évben történt, hogy tanyán élő rokonaim új supát (birkaistálló) építettek. Karácsony szentestéjén, amikor összegyűlt nálunk a család, megmutatták, mi is készült el. Amikor kitárták az ajtót, csak a kiáramló fényt láttam, és megcsapta orromat a birkák illata. Amikor beléptünk, a sok birka között voltak kisbárányok, anyajuhok is, pár napos picinyeikkel. Gyönyörű élmény volt! Átadta azt a feelinget, amit a Szent család érezhetett annakidején a Betlehem melletti istállóban. Illetve a hangulatot, ahogyan elképzelve mindazt, amit a Szent család érezhetett...

Négy esztendeje megadatott a lehetőség, hogy eljuthattam a Szentföldre, ami valóban egy csoda-hely! Persze nagyon sok ismeretünk van már róla, hiszen ez a Biblia állandó helyszíne, valamint Bulgakov A Mester és Margarita című regényéből is képet kaphatunk a kétezer évvel ezelőtti időből. Szavakkal visszaadni lehetetlen azt a hetet, amit ott töltötünk és az eseményeket, amelyeket Jézus életéből összerak-

hattunk. Nem időrendi sorrendben jártuk be a helyszíneket, de nem maradt hiányérzetünk... Korábban mentünk végig a Via Dolorosán, mint ahogy a betlehemi Születés templomát felkerestük, és állíthatom: így is hatalmas élmény volt! És nem feltétlenül azért, mert ott jártunk Jézus Krisztus bölcsőhelyénél, hanem együtt az egész...

Láthattuk ugyanis, hol találkozott Mária és Erzsébet El Kareimben, szentmisén vettünk részt többek között a Pásztorok mezején, ahol (látszólag teljesen véletlenül, akkor és ott) éppen bárány bégetett a távolban. Érző, értő és látó szívvel ott lenni egészen más volt, mint ahogyan itthon átéltük a karácsonyt valaha is...

Itthon álmodunk a fehér karácsonyról, arról, hogy a mindent befedő és eltakaró tiszta hó borítja be a vidéket, ott 25 °C-ban élhetjük át a csodát. A csodát: a születéstől a feltámadásig. Azt a csodát, ami végtelen és máig tart. Ciklikusan, minden évben visszatér. A lelkünkben válik valósággá – azóta szüntelenül. vagy talán korábban is, ki tudja? De azóta mindenképp!

És íme az ideai karácsony: kívülről nézve karanténban, másoktól elkülönítve indult az advent számomra – de ez lelki értelemben egyáltalán nem volt nehezítő körülmény... Tavasszal már megtanultuk, mit jelent online szentmisén részt venni, mi a lelki áldozás. Először furcsa volt, hiányérzetet jelentett. Mára megszoktuk, bár

tudjuk, nem helyettesíti az igazi Szentostyát: Krisztus értünk felaldozott testét és véré.

És íme, 2020 ebben is újdonságot hozott: a roraték széles választéka állt rendelkezésre online azoknak, akik nem mehettek élőben. A Mária Rádió által közvetített hajnali misék, vasárnapi szentmisék mellett bepillanthattunk a Sziklakápolnába, a pécsi székesegyházba, virtualist látogatást tehetünk Csaba testvérnél vagy éppen Miskolcon, ahonnan görögkatolikus liturgiát hallgathattunk, vagy akár itthonról, a mi görögkatolikus templomunkból – bizonyos napokon kétszer is... Kotormán lelkész úr pedig arról beszélt nekem pár napja, hogy látva az internetes érdeklődést, többen követték az istentiszteletet az interneten át, mint ahányan vasárnaponként elmennek a templomba.

Megváltoztak a viszonyok... Ami messze volt, éppen az lett közel... Térben és időben... Mélység és magasság... Kívül és belül... Mások és én... Karácsony és ajándék... Önmagunkkal megajándékozni... Megajándékozottnak lenni... Ott lenni... Jelen lenni... Részese lenni... Megélni!

Így kívánok áldott karácsonyt mindannyiunknak!

Mészáros Ildikó

BARTÓKOS HITTANOSOK AZ ADVENTI KOSZORÚNÁL

BETLEHEMÁLLÍTÁS ÚJVÁROSON

HÁLAADÁS

JELENLÉT

KÜLDETÉS

Hüse József: Karácsony

Befödte fázó föld porát
Az ég ezüstös harmata,
Pelyhébe rejt az éj csodát:
A Béke Napja felvirradt.

Bölcsőjén felsír élete,
Fehér pólója sírt takar,
Hol bűnnek végleg halva már
Elfedjen tiszta vánkosa.

Ó, Égi Gyermekek, Jézusom,
Atyádnak testté lett Szava,
Bölcsőd oltárán áldozat,
Kit Szűz szentélye nyújt oda!

Anyád tápláló friss tejét
Még önfeledten ízleled,
Ám telve már a kelyhet is,
Mit majd ki kell ürítened.

Még Téged mosdat Szűzanyád,
Hogy te mosd majd a lelkeket,
S kezében nyugszik kis kezéd,
Mely törli már a vétkeket.

Most alszol, s fenn az angyalok
Vigyázva őrzik álmodat ...
Hogy mélybe szállva majd elűz
Halálos álmat, poklokat....

Szegényes jászlad trónusán
Még gögicsélve hívogatsz,
S mint bölcs tanítómesterem
Szívembe vésed szent szavad.

Imádunk Isten szent Fia,
Atyáddal és a Lélekkel,
Magasztaljon ma himnuszunk,
És áldott békéd jöjjön el!

Naszradi Réka alkotása

vagyunk.

Karácsony a szeretet ünnepe. De nem csupán érzelmileg. Ez az ünnep elsősorban az Isten felénk áradó szeretetének ünnepe. Szent János első levelében írja – „a szeretetnek nem az a lényege, hogy mi szeretjük Istent, hanem, hogy ő szeret minket, és elküldte a Fiát bűneinkért engesztelésül” (1Jn 4,10). A mi szeretetünk, amely megnyilvánul szereteteink felé, csak akkor lesz hiteles és maradandó, ha az Isten szeretetének élményéből táplálkozik. Ugyanis: „ha Isten így szere-tett minket, nekünk is szeretnünk kell egymást” (1Jn 4,11).

A karácsony ünnepéhez hozzátartozik az ajándékozás. Az igazi ajándékozó az önmagát adó Isten, aki szeretett Fiát adja nekünk, aki testvérünkké lett, és akiben, aki által mi is egymás testvérei lehetünk. Megajándékozottak vagyunk. Ebből az élményből fakad a vágyunk, hogy mi is tovább adjuk ezt a szeretetet, és mi is ajándékozzunk.

A legnagyobb ajándék, amit adhatunk, önmagunk odaajándékozása. Ahogy az oltáron Krisztus szeretetáldozata által a parányi kovásztalan kenyér Krisztus testévé lényegül át, a mi egyszerű karácsonyi ajándékunk is átlényegül, „megszentelődik”, ha mögötte áll teljes önátadásunk, isten - és emberszeretetünk...

Az Isten Fia azért testesült meg, hogy bűneinket megbocsássa és Isten irgalmas szeretetét hozza el nekünk. Ajándékozásunkat a mi irgalmasságuk és megbocsátásunk teszi igazán krisztusivá!

Karácsony

Manapság az egész világ egy válságos időszakot él át. Minden, ami biztonságosnak tűnt, egyik napról a másikra bizonytalanná vált. A válság az erkölcsi rendet is veszélyezteti, az emberek egymás közötti kapcsolatát, az Istenhez és önmagunkhoz való viszonyunkat. De ez a válságos helyzet lehetőség is adhat életünk újra értelmezéséhez, és alkalmat adhat az Istennel való újszerű találkozásunkra is. Az idei karácsony ismét egy kegyelmi alkalom arra, hogy megtaláljuk azt, amire igazán hívatottak

Nagy Attila rajza

„Tégy minden jót, amit
Megtehetsz,
Ott, ahol vagy,
Úgy, ahogy teheted,
Akkorát, amekkorát tehetsz”
(Sík Sándor)

Adventi adományok

Az adventi időszakhoz mindig hozzátartozik az adományozás. Két évvel ezelőtt Isten adta a szándékot, hogy jót cselekedjünk. A szán-

dékból elhatározás sarjadt, melyből tettek növekedtek. Így történt ez most, december közepén is.

Az adományozás szándékát Zoltán atya és a pedagógusok adták hírül. A hívek, szülők, gyerekek hozták a tartós élelmiszereket, gyűjtötték a pénzadományokat. Nem is gondoltuk, hogy ebben a szokatlan, nehéz időszakban ekkora segítőszándék, jóakarát fért az emberek szívébe. Soha nem láttunk még ennyi adományt összegyűlni. Jó volt pakolni, szétosztani, látni, hogy jutni fog minden rászoruló családnak élelem, soknak tüzelő is. El tudtuk vinni 25 helyre.

Személyesen ismerjük ezeket a családokat, tudjuk, hogy milyen körülmények között élnek. Szegénységben, mélyszegénységben, nyomorban.

Igen, elvittük, ez a plébániánk sajátos adományosztása. Nem ők jönnek, hanem mi visszük. Kétféle adományt vittünk: a személyes találkozást, az összegyűjtött élelmet, a tüzelőt.

imádkozni, vigaszt nyújtani, biztató szót mondani. Ezidőnként becsesebb számukra, mint maga a kézzel fogható adomány.

Jó volt hallani, hogy van, aki munkát kapott, van, aki kis lakáshoz jutott, van, aki jól tanul, van, aki meggyógyult, van, aki szerényen, de meg tud élni. Meghallgattuk a halkán kimondott jajszavakat is; a panaszt, hogy betegség van, kórház van, szegénység van, hogy elment valaki. Jó volt megtapasztalni örömeiket, a felénk áradó hálát, a köszönetet.

Tudjuk, hogy a köszönet igazán azokat illeti, akik a szándékot tettekké váltották. Őket, akik adtak, amit tudtak, amikor kellett, és akinek kellett.

„Osztani magad: - hogy így sokasodjál;
kicsikhez hajolni: - hogy így magasodjál;
hallgatni őket, hogy tudd a világot;
róluk beszélni, ha szólsz a világhoz.
Széjjel szóródní - eső a homokra -
sivatagnyi reménytelen dologra
s ha nyár se lesz tőled - s a táj se zöldebb:
- kutakká gyűjt a mély: - soká isznak belőled!”

(Váci Mihály)

Sztribikné Éva

MAKÓI PÁSZKA - GÖRÖGKATOLIKUS PARÓKIA

ÜRÜGY, HOGY JÓ LEGYEK

A karácsony nem mindenki számára jelenti az év legboldogabb időszakát. Nagyon fájdalmas is lehet. Sokakon eluralkodik a magány. Míg mi boldogan szívjuk magunkba a csillogó látványt, a zenét, az illatokat, mások csak ténferegnek, és inkább elbújnának, vagy legszívesebben átaludnák ezeket a napokat.

Egy barátom fogalmazott így egyszer: „A karácsony ürügy arra, hogy jobbá tegyük valaki életét.” Igaza van! Körülöttünk emberek élnek, akik bátorításra várnak. Csak tudnánk kitekinteni önző rohanásunkból, és adnánk időt magunknak, hogy megláthassuk őket. Az erőseknek kötelessége, hogy az ünnepen ne azon legyen a hangsúly, hogy „mit kapok”, hanem, hogy „mit adok”!

Ha meghozzuk a döntést, hogy Krisztus keze, lába és szája lesznek, számtalan „ürügyet” nyújt majd nekünk Istenünk a segítségére, és ezek teszik majd egyre kedvesebbé, örömtelibbé az ünnepet.

A karácsony a közösség és a család számára is az összetartozás megélése. Az idén ezzel bajban vagyunk, hiszen meg fogjuk élni az összetartozásunkat azokkal, akikkel egy fedél alatt lakunk, ugyanakkor korlátok közé szorítva az összetartozás megélése azokkal, akikkel most személyesen nem tudunk majd találkozni. A távolság megtartása lesz talán az a legnagyobb fájdalom, amely legtöbbször érint majd.

Ha arra irányítjuk a figyelmünket, hogy mink nincs, ha a hiányszemléletet hagyjuk magunkon eluralkodni, nem nagyon jutunk sehová. Az a szemlélet visz előre, ha arra figyelünk, hogy mink van. Van például telefonunk, van a szüleinknek, barátainknak is. Felhívhatjuk őket.

Lehet, hogy oda tudunk menni hozzájuk. Ha nem is megyünk be, tudunk integetni, néhány szót váltani, ott tudjuk hagyni az ajándékokat, szüleink is át tudják adni a jól megszórt ízeket, de ugye a posta is működik!

Keressük, hogy mi az, amit megtehetünk, ahogy ki tudjuk fejezni a szeretetünket!

Gary Chapman arra hívja fel a figyelmünket, hogy a szeretet kifejezésének legalább öt módja van. Ne fogadjuk el, hogy ebből csak egyet beszéljünk!

A szeretetnyelvek egyike az ajándék. Ez az, amiről az utóbbi időben a karácsony szinte kizárólag szól. Egymás elárasztása hasznos vagy kevésbé hasznos, kedves vagy kevésbé szívélyes ajándékokkal, csak hogy valamit mindenki a kezében szorongathasson és örüljön neki, hogy kapott valamit, mert ez azt jelenti, hogy szeretik!

Chapman arra hívja fel a figyelmet, hogy a szeretet kifejezésének még négy másik útja is van. Az egyik az elismerés, a hála. Ehhez nem szükséges, hogy egy légtérben legyünk. Kifejezhetjük írásba, telefonon is. Anyu, minden barátom a te ételeidet dicséri. Köszi, hogy megtanítottad, hogyan készítsük el a legfinomabb bejglit. Apu, köszi, hogy megmutattad, hogyan válasszak pontyot a halászléhez. Az elismeréssel, a hálával ki tudjuk fejezni a szeretetünket, és ezek a jelen helyzetben megtartó erejűek és nem kerülnek semmibe.

A harmadik szeretetnyelv a gesztusoké, amiket tehetünk egymásért. Ha valakinek nehéz bevásárolni, bevásárolhatunk, ha valamelyik távoli ismerősünk hiányt szenved valami hazai ízben, küldhetünk neki. Egy-egy ilyen apró figyelmesség, egy kávé ugyancsak megtartó erő lehet. Ezekkel ugyanazt fejezem ki: szeretlek, fontos vagy nekem, oda figyelek rád.

A negyedik az érintések nyelve. Ebből az idén csak keveseknek fog jutni. De az ötödikből, az együtt töltött minőségi időből bőven lesz! Beszéljünk azok a lehetőségek, amelyek elvonják a figyelmünket az ünnep lényegéről és az érzelmeink kifejezésének lehetőségéről. Lesz időnk odafigyelni magunkra, a kapcsolatainkra, a szeretteinkre, az ünnepre. Lehet, hogy felfedezzük, hogy a gyermekem milyen ügyes, még büszke is tudok rá lenni. A feleségem mire képes és mennyi mindent tesz a családjáért, a kapcsolatunkért! Ha nem vonok magam köré falakat a kütyümmel, az idén van lehetőségem a szeretteimmel minőségi időt tölteni, beszélgetni, átélhetem a velük való kapcsolat erejét.

Fogadjuk meg idén, hogy ez a karácsony „ürügy” lesz arra, hogy valakinek szebbé tegyem az életét! És ettől a mi életünk is százszorta örömtelibb lesz! Mert a karácsonyi csoda ez: Úgy szereti Isten a világot, hogy Fiát adja nekünk!

Biró István

GÖRÖGKATOLIKUS LITURGIKUS REND

KARÁCSONY ELSŐ NAPJA - DECEMBER 25.

10:00h Szent Liturgia

KARÁCSONY MÁSODIK NAPJA - DECEMBER 26.

8:30h Szent Liturgia

KARÁCSONY HARMADIK NAPJA - DECEMBER 27.

7:30h Utrenye

8:30h Szent Liturgia

SZILVESZTER - DECEMBER 31.

10:00h Óérváró Liturgia

ÚJÉV - JANUÁR 01.

10:00h Szent Liturgia - Közösségünkért, jótevőinkért

VASÁRNAPOKON

7.30h Reggeli Istentisztelet - Utrenye

8.30h Szent Liturgia

BETLEHEM

HÁLAADÁS

JELENLÉT

KÜLDETÉS

Az én karácsonyom

Idén nyáron mentem férjhez, majd augusztus 6-án a kedvesemet diakónussá szentelték. Innentől kezdve jelentősen megváltozott az életem, hiszen egy családként, együtt vállaltunk nagy szerepet az Egyház működésében.

Amióta az eszemet tudom, a karácsony a családjunk ünnepe volt. A megelőző napokban ajándékokat készítettünk - vagy vásároltunk, takarítottunk, sütöttünk-főztünk. 24-én utolsó simítások, majd szépen felöltözni, gyermekként a nagymamámmal pásztorjátékot néztünk, mialatt a szüleim feldíszítették a fát. Mikor apukám eljött a két nővéremért és értem, hazafele az autóban azt számoltuk, hány ablakban látunk feldíszített karácsonyfát. Otthon gyertyák égtek, angyalka cseppetett, a nagyszobába lépve sisteregtek a csillagszórók, a fenyőfánk tündökölt, alatta az ajándékok. Karácsonyi énekeket énekeltünk, elmondtuk a Miatyánkot, apukám felolvasta valamelyik evangéliumból Krisztus születését. Utána átadtuk-kibontottuk az ajándékokat, végül jöhetett az ünnepi vacsora. Másnap elmentünk templomba. Szép volt. Amióta idősebb nővéremnek gyerekei vannak, kicsit más programmal, de hasonlóan a családban töltöttük ezeket a napokat.

Ebben az évben jóval többet leszünk a templomban, és mivel 24-étől 27-éig Makón leszünk, csak előtte és utána tudunk a családjunkkal ünnepelni. Ez más lesz, és nem mondom, hogy a családom nem sajnálja, hogy messze vagyunk, vagy hogy nekem nem kell megszoknom az új rendszert. Viszont ez azt jelenti, hogy most kezdenek el majd kialakulni a saját, új kis családom szokásai. Az is, hogy mit főzök, mit süssek, hogyan díszítsük a fát, de az is, hogy mindegyik ünnepi nap ott legyek a templomban. Minden okom megvan rá,

hogy ott legyek, nagyon hálás vagyok a Jóistennek. A gyermekkoromért, a családomért; de még inkább, amiért Ő eljött, amiért nem akart kétségek között hagyni minket, hogy vajon szeret-e. Ott akarok lenni a templomban, az Ő házában, Vele ünnepelni, aki elindította ezt az egészet: teremtett, közénk jött, egy lett közülünk, és az életét adta értünk. Nem akarom elfelejteni, hogy Ő a forrás! Időt és figyelmet akarok szentelni Neki akkor is, ha a templomban hideg van, vagy ha nehéz kimozdulni otthonról. Igen, változik az életem, és van, amit nehéz elengedni, de látom, hogy az út, amin vezet Isten,

ahogy a változásokat hozza, az egyre igazabb és fényesebb. És ettől nem veszít a család, hanem a karácsony előtt és után együtt töltött napok még gazdagabbak, boldogabbak lesznek.

Így várom Jézus születésének ünnepét és a második eljövetelét:

Ezt mondja azért az Úr, az Isten: Nézzetek, magam gondoskodom nyájamról, és magam ügyelek rájuk. Amint a pásztor szemlét tart nyája fölött, amikor elszéledt juhai között van, én is szemlét tartok juhaim fölött, amelyek azon a napon szétszóródtak. Visszahozom őket mindenünnen, ahová a felhő és sötétség napján szétszóródtak. Hazahozom őket a népek közül, összegyűjtöm őket az országokból és hazavezéreltem őket. Izrael hegyein legeltem őket, a völgyekben és az ország lakott tájain. Jó legelőre terelem majd őket, és Izrael magaslatain lesz a legelőjük. Jó legelőn pihennek majd, kövér legelőn, Izrael hegyein. Magam terelgetem majd juhaimat és magam telepítem le őket – mondja az Úr, az Isten. Megkeresem az elveszettet, visszaterelem az elszéledtet, bekötözöm a sérültet, ápolom a beteget, a kövér és egészséges fölött meg őrködöm. Az igazság szerint legeltettem őket. (Ez 34, 11-16)

tem őket, a völgyekben és az ország lakott tájain. Jó legelőre terelem majd őket, és Izrael magaslatain lesz a legelőjük. Jó legelőn pihennek majd, kövér legelőn, Izrael hegyein. Magam terelgetem majd juhaimat és magam telepítem le őket – mondja az Úr, az Isten. Megkeresem az elveszettet, visszaterelem az elszéledtet, bekötözöm a sérültet, ápolom a beteget, a kövér és egészséges fölött meg őrködöm. Az igazság szerint legeltettem őket. (Ez 34, 11-16)

Dr. Baranyi-Bozi Szilvia

Keresse honlapunkat: www.makobelvaros.hu

„Harmatozzatok égi magasok...” - Roraték 2020-ban

Idén is eljött a Várakozás időszaka, vele együtt a hagyományos hajnali misék, a roraték ideje. Advent

első vasárnapjától kezdődően reggelente a Megváltó születésére készülődve gyűltünk össze a templomban.

Zoltán és József atya közösen celebrálták a szertartásokat, felváltva prédikáltak nekünk. A mostani adventben Zoltán Atya szentbeszédeinek állandó részei voltak a Thomas Merton, trappista szerzetes emlékirataiból vett idézetek. A hagyományos „orgonás” misék mellett szerdánként közös zsolozsmázással egészültek ki a szertartások, csütörtökönként pedig taizéi énekek szólaltak meg.

A szentmisék végén, mielőtt ki-kijárta indult volna, forró teával kínáltak, és egy-egy adventi idézettel ajándékoztak meg bennünket

Dr. Kurai Dóra

Az Adventi adománygyűjtéshez ismét sok jó ember csatlakozott. Ennek köszönhetően, jó pár családnak tudtunk tartós élelmiszer-csomagot biztosítani. 27, egyenként 10-12 kg-os csomag

készülhetett.

Ehhez jön még összesen 30 mázsa tüzelő.

Az öröm vasárnapja előtti napon öröm volt látni, hogy a sok-sok jó szándékú adományozónak köszönhetően szebbé tudtuk tenni néhány körülöttünk élő, segítségre szoruló ember ünnepét. Hálás köszönet minden adományért!

Varga László 1956-ban született Tapolcán. Tanulmányait a szegedi szemináriumban, majd a budapesti Központi Szemináriumban végezte. 1982-ben szentelték pappá Tapolcán a veszprémi egyházmegye szolgálatára. 1982-től 1987-ig Várpalotán volt káplán, majd 1993-ig Somogyfámsonban plébános. 1993-ban az egyházmegye átstrukturizálását követően az újonnan létrehozott kaposvári egyházmegye papja lett, és a kaposvári Szent Imre templom plébánosává nevezték ki. E mellett 2009-től a püspöki hivatal irodaigazgatója, 2013-tól az egyházmegye általános helynöke volt. Ferenc pápa 2017-ben nevezte ki kaposvári püspökké.

Beszélgetés Varga László püspökkel (5. rész)

Amikor később átkerültem Kaposvárra, nem volt kérdés, hogy ezt folytatnom kell. Emlékszem, hogy augusztus 1-ével helyezték át, és augusztus 4-én már volt egy kis kápolnám a kórus szintjén, amit egy raktárból alakítottam ki. Bevittem az oltárszentséget egy tabernákulumban, lettem egy szőnyeget és néhány térdeplőt, majd elkezdtem oda járni, és nem értették, hogy mi történik. A pap templomba jár?! Megkérdezték, hogy munkaidőn kívül miért járok én templomba? Aki megkérdezte, azt mindig felvittem, és ezt mondtam neki: „Egy feltétellel lehetsz itt: nem imádkozol hangosan, nem énekelsz hangosan, és nem zavarod a másikat. Próbálg meg jelen lenni, próbálg meg csendben lenni! Aztán, ha jól megy, gyere vissza!” Így kezdődött a szentségimádás a Szent Imre templomban. Aki jönni akart, annak adtam kulcsot, és meghagytam, hogy lehet másolni másnak is, csak a feltételt be kell tartani, hogy teljesen csendben maradjanak, és próbáljanak jelen lenni. Amikor aztán valaki beletörte a kulcsot a zárba, kiderült, hogy hetvenvalahányan járnak föl, mert már annyi kulcsot másoltattak. Ekkor kérték, hogy nyissam ki a templomot, de én ennek egy darabig még ellenálltam, mígnem a Jóisten megint közbelépett. Egy csendes szentségimádáson azt kaptam, hogy üljek be gyóntatni, azt kérte Jézus: „Szolgáltasd ki magad nekem, ülj be a templomba, és ne ad

időpontot, hadd jöjjenek!” Mert korábban mindig a plébánián gyóntattam, mindig időpontra jöttek hozzám; és ekkor minden az én kezemben volt, én irányítottam a dolgokat. Úgyhogy először mondtam is Jézusnak, hogy ez nem túl jó ötlet. De végül megadtam magam, ez pontosan akkor volt, mikor nyaggattak, hogy nyissam ki a templomot. Ekkor elmentem Balás püspök úrhoz, mondtam neki, hogy egész napos szentségimádást szeretnék szervezni, ő pedig mondta, hogy rendben van, egyetlen feltétel, hogy mindig legyen ott valaki. Két hirdetés után tele lett az összes óra a héten, és akkor tudtam, hogy ez nem az én ötletem. Beültem gyóntatni (1998. január 4-én nyitottuk ki a templomot), és mondtam Jézusnak, ha ez a Te ötleted, akkor küldjél gyónót, én nem mondom meg senkinek, hogy itt vagyok. Így szépen délután fél kettőkor belopóztam a templomba, láttam, hogy vagy húszan térdelnek a padokban, és én észrevétlenül ültem be a gyóntatószékbe, nem kapcsoltam fel a villanyt sem. És mondtam: „Uram, Te jössz!” Abban a pillanatban bejött egy férfi, akit soha nem láttam, és azt mondta, imádkozzam szabadulásért, mert gyötri az ördög. Utána rögtön jött egy asszony, őt sem láttam még soha, és így tovább egész délután: csak olyanok jöttek, akik nem jártak oda, és továbbra sem volt felkapcsolva a villany, nem volt kiírva semmi, én csak ültem a sarokban csendben, az emberek meg jöttek. Fél hatkor kezdtem könyörögni Jézusnak, hogy álljon le, mert rögtön bepisilek. Ezután újabb ajánlatot tettem: „Ha holnap is megcsinálod, akkor megadom magam”. Másnap ugyanígy minden jelzés nélkül ültem be a gyóntatóba, és ugyanaz történt, mint előző nap, a következő nap már kiírtam, hogy ott vagyok... És ez ment nagyon sokáig, hetente sok órát gyóntattunk, később jöttek káplánok, ők is beálltak. Meggyőződésem, hogy ami a Szent Imre templomban történt, az mind a csendes szentségimádásból fakadt, ami már 1993. augusztus 4-én elkezdődött. Tudtam, hogy Jézus azt csinálja meg, amire ott szükség van. Az én pasztorális tervem annyi volt, hogy át kell adnom magam teljesen, a többit majd Ő véghezviszi. *(Folytatjuk!)*

Ház Gergely – Tóth Lujza (Vigília 2019/11. szám)

Kozma Imre atya idején karácsonyi üzenetéből néhány gondolat:

Mi keresztények Európában ma is Karácsonyra, a Megváltó Szeretet megünneplésére készülünk. A szeretet, az ember élő és éltető eleme. Hiányába belehal az ember. Belehal, ha nem szeretik, s abba is, ha nem szerethet.

Valóságosabb életet élhetnénk, ha komolyan vennénk, amit világosabb pillanatainkban megértünk, hogy a szeretet nélkülözhetetlenebb a jólétnél, a szabadság pedig annak elismerése, hogy az ember, szeretetre született. Ha az ember megismeri annak az önfeláldozó szeretetnek a történetét, ami Isten ajándéka a Fiúistenben emberi testet öltött, akkor magasabb szinten megérti a szeretet jelentőségét, amiből az ember és világa újjászülehet.

Jézus nem hőstetteket, világraszóló cselekedeteket vár tőlünk, hanem emberek szeretetét és szolgálatát, akikkel naponta találkozzunk, akiknek testi-lelki mezítelenségében, rongyosságában, igazságra vágyó éhezésében, és szeretetre vágyó szomjúságában, az elvek és elképzelések közötti vándorlás otthontalanságában, a különféle kötöttségek fogságában, sarkaiból kiforduló életekkel és világgal szembesülünk.

Kiforgattuk létünket, világunkat sarkaiból, mert magunknak élünk. Helyrebillenthető életünk, világunk egyensúlya, ha magunknál jobban szeretjük egymást, s ha meglátjuk Krisztus arcát a szegényben, betegben, a halmozottan hátrányos helyzetű emberben.

Magyar Máltai Szeretetszolgálat tetszolgálat Makói csoportja a több

évtizedes Adni öröm tartósélelmiszer gyűjtését ebben a vírusos időszakban nem tudta megszervezni a SPAR áruházban. Ezáltal kicsit másképp adunk örömet 2020-ban.

Karácsonyi képeslap pályázatot hirdettünk, melyre közel 100 pályamű érkezett.

A díjazottakból képeslapokat készítettünk, pár karácsonyi gondolattal megtöltve és egy

.Sburlea Clarisa munkája

kis ajándékkal kiegészítve eljuttattuk a makói ENI idősothotnának. E mellett azért tartósélelmiszer csomagokat is juttattunk el a városba és a Makó környéki településekre is. Ezúton köszönjük meg az ide év támogatóinak segítségüket. Hisz ebben a különlegessé vált évben is 10.000.000 Ft összegben őrizhettük a hit védelmét és szolgálhattuk a szegényeket.

Kómár Mátyás csoportvezető

RÓMAI KATOLIKUS ÜNNEPI MISEREND

	Belváros	Újváros	Csanád vezér tér
December 22.			16:30.: Gyóntatás
December 24.	16:00.: Vigilia mise	15:00.: Vigilia mise	16:00.: Vigilia mise
December 25. Karácsony	9:00.: Ünnepi szentmise	11:00.: Ünnepi szentmise	10:00.: Ünnepi szentmise 18:00.: Szentmise
December 26. Szent István első vértanú	9:00.: Szentmise 18:00.: Szentmise	-	-
December 27. Szent Család vasárnapja	9:00.: Szentmise	11:00.: Szentmise	18:00.: Szentmise
December 31.	17:00.: Ima a békéért	-	-
	18:00.: Év végi hálaadás	-	-
Január 1. Szűz Mária, Isten anyja (Újév)	9:00.: Szentmise	11:00.: Szentmise	18:00.: Szentmise
Január 6. Urunk megjelenése (Vízkereszt)	8:00.: Szentmise	-	18:00.: Szentmise

ADVENTI

GYERTYAGYÚJTÁS

„Krisztus legyen világossága a megsebzett emberiségnek!”

(Ferenc pápa)

MINDEN KEDVES TESTVÉRÜNKNEK ÁLDOTT KARÁCSONYI ÜNNEPEKET KÍVÁNUNK!

– Télen az élőlények közül sokan eltűnnek a világ szeme elől, azaz téli álmot alszanak – magyarázza a biológia tanárnő. – Ki tudna olyan élőlényt mondani, amit csak tavasszal látunk újra?

Milánka nagyon jelentkezik, majd felkiált:

– A fagyaltos!

Egy házaspár éppen reggelizik, és hallgatják az időjárás-jelentést:

“Ma erős hóesés várható, kérjük a hokotrók munkájának megkönnyítése érdekében a páratlan házszámú oldalon parkoljanak!” A férj így is tesz, ott parkol.

Másnap ismét hasonló a helyzet:

“A ma várható hóesés miatt kérjük, hogy mindenki a páros oldalon parkoljon!” A férj ott parkol.

Harmadnap ismét hallgatják a rádiót:

“A mai hóesés miatt kérjük, hogy mindenki parkoljon a...”

De a rádió épp ekkor elromlik. A férj kétségbeesve kiált fel:

– De most honnan tudjam, hol parkolhatok? A feleség így felel:

– Semmi gond drágám, szerintem ma parkolj a garázsunkban...

Felelős kiadó:

Pálfai Zoltán plébános

Szerkesztés és tördelés:

Szűcs Tamás

Fotó: Gilicze Tamás, Majoros

Márton, Mészáros Ildikó, Szabó

Anita

A szerkesztőség címe:

Szent István Király

Plébánia

6900 Makó,

Szt. István tér 22/a

www.makobelvaros.hu

plebania.makobelvaros@gmail.com

@gmail.com

Tel.: 06-20/464-2637